

עיל קיף, תעלים החן

אבי פרחן:

„התנגדתי גם לשריפת דגלים פלסטיניים!“

פסיקה מפתיעה, שהתקבלה באחרונה על-ידי בית-המישפט העליון בארצות-הברית, מאפשרת את שריפת הדגל כביטוי-מחאה.

שאלתי את אבי פרחן מה דעתו על הפסיקה. זה מראה עד כמה נסחפה ארצות-הברית מבחינת הערכים הלאומיים והגאווה הלאומית. לצערי גם אנחנו מחקים את ארצות-הברית בעניינים לאומיים, כמו בכל דבר אחר. אומה שלא שומרת על הדגל שלה, לא תשמור על הזהות שלה ועל הלאומיות שלה, ואז הכל מותר. דגל זה ערך מהמעלה הראשונה.

● הרי דגל הוא בסך-הכל סמל.

דגל הוא הכל לגבי מדינה. זה לא רק סמל, זה מבטא עצמאות, לאומיות. מי שמוותר על אלה, מוותר על הכל, ויוותר גם על המדינה.

● זה לא נראה לך קיצוני מדי — שריפת דגל כוויתור על מדינה?

בהחלט לא.

● זכורים לך מיקרים של שריפת דגלים?

לצערי כן. אני לא יודע איך הייתי מגיב אילו הייתי רואה ששורפים את דגל הלאום. הייתי מגיב ככל האמצעים. לגבי, זה כמו לפגוע בי, אולי אפילו יותר מאשר לפגוע בי. אבל שכאני קורא על ערכים ששורפים את הדגל — זה פוגע בי מאוד.

סמלים

● ושריפת דגלים פלסטיניים, זה מזוטר, לדעתך?

למרות כל המחאות שמחיתי, התנגדתי לאקט כזה. למרות שדגל-פלסטין הוא דגל שמבחינתי הוא רגל של מדינה שאיננה קיימת, פירושה של הנפת דגל פלסטיני הוא הורדת הרגל שלנו, כי זו מטרת הדגל הפלסטיני. זה דגל שכאן לרשת אותנו, להתנפף במקום דגל הלאום שלנו. והם, מבחינתם, רוצים להניף את הדגל הפלסטיני לא רק ביהודה, בשומרון ובועה, אלא גם ביפו, ברמלה כלוד ובירושלים.

● לדעתך, אפשרית פסיקה בזאת בארץ?

הייתי מוחה בכל תוקף, נלחם בכל האמצעים ומעורר את דעת-הקהל. על הרגל הזה אנשים מתו, נתנו את חייהם. מעשה כזה פוגע בכל מי שנפלו למען הרגל. הכל כשר כדי למחות. אמנם יש אצלנו סחף, אבל אני מקווה ומאמין שהסחף אצלנו לא יגיע לימרים האמריקאיים. (אורית ורובבל)

אלי דות, תעלים החן

רינה מוס:

„האלימות היא תוצאה של הסתה שיטתית!“

ביום השישי האחרון הותקפה מישמרת של „נשים בשחור“ בכיכר-פאריס בירושלים. המישמרת שגם באופן רגיל מושכת אליה את זעם העוברים והשבים, נפלה הפעם קורבן להשתוללות של אוהדי מאיר כהנא, בעיקבות הלוחיות הרוגי אסון האוטובוס.

שאלתי את רינה מוס, ממשתתפות המישמרת התל-אביבית, באלה תגובות זכתה השבוע המישמרת צומת-תנובה.

המישמרת האחרונה היתה אלימה במיוחד. היו שלושה מיקרים של תקיפה. ניסו לחטוף שלטים ולתקוף אותנו גופנית. היה מי שנסע ברכב בעל חלונות סגורים וירק לכיווננו, אבל בתוך הרכב. אחר הוציא את איבר-מינו מתוך המיכניסים. היה אחר שניסה לתקוף אותנו. הוא חסף שלט וברת, וכשהגענו אליו הוא התחיל לתקוף איתנו באלימות. היו ממש מכות, וזה נמשך 20-30 דקות.

● מה יש בקבוצת-נשים פסיביות, לברשות בשחור, המושך אליה בליכך הרבה שינאה?

השחור הוא סימן לכל הקורבנות האינדיאנה, כל קורבנות הכיבוש, ובכללם הקורבנות הישראלים. יש מי שחושש כים שאנתנו מזדהות רק עם הפלסטינים — מה שאיננו נכון. האלימות היא תוצאה של הסתה שיטתית, התרת דמם

מחאה

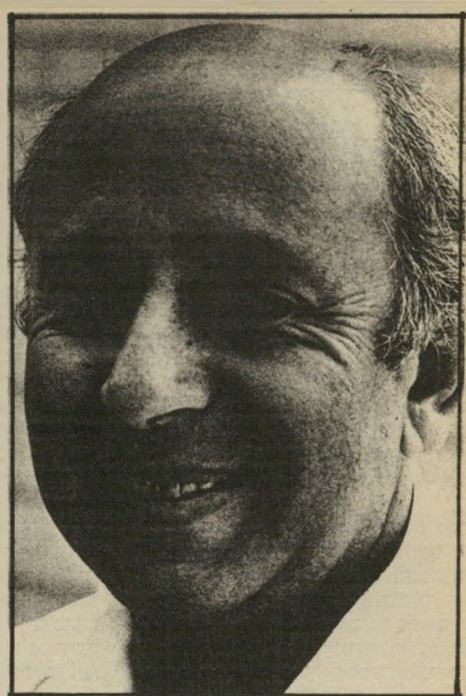
של אנשי-השמאל ותנועות-השלום. אף אחד לא מנסה לרסן את האלמנטים האלימים. להיפך, המסר של כל המערכת כולה הוא שלא רק שדמם של אנשי-השמאל מותר, אלא שמי שיפגע בהם לא ישלם את המחיר. לפיכך תגובות כאלה לא מפתיעות.

● איפה מתקיימות המישמרות?

מראש-הניקרה ועד באר-שבע.

● המישמרות מתקיימות כבר תקופה ארוכה. את חושבת שפרקיהזמן הארוך הזה מוזק את המחאה?

זה בהחלט מזוק. אנחנו מקבלות תגובות חיוביות מגורמים רבים בארץ ובחול, ולא רק לגבי המישמרות שלנו, אלא גם של התנועות האחרות. הלבוש, העמידה הפסיבית, הם בעצם מחאה שקטה, וזה מרכיב אל לב רבים ומחזק אותנו. אני כשלעצמי לא מוותרת על אף מישמרת אחת, וכמוני, רבות אחרות. (אורית ורובבל)

עיל קיף

אבי פזור:

„שמיר סבור שז'בוטינסקי שגה כאשר פרש!“

בנאומו הגדול במרכז הליכוד דיבר יצחק שמיר ארוכות על מאורע שאירע בשנות ה-30, ושבללו לא הניעה התנועה הלאומית אל השילטון במשך 40 שנה. שגיאה זו, לדבריו, גרמה לתוצאות היסטוריות שליליות. הוא הזהיר את המרכז מפני שגיאה חדשה, העלולה לגרום לתוצאה הרת-אסון דומה.

ספק אם איש מן הנוכחים ידע למה התכוון שמיר. בשנות ה-30 קרו כמה וכמה מאורעות חשובים, ש-שמיר היה עשוי להתכוון אליהם. למשל: פרשת רצח ארלוזורוב; פרישתו של ז'אב ז'בוטינסקי מן ההסתדרות הציונית והקמת „ההסתדרות הציונית החדשה“; הפילוג בהגנה „הימנית“ ושיבת 18 מראשיה להגנה הכללית; והפילוג באצ"ל, שהביא להקמת לח"י, ש-שמיר עצמו היה אחד מראשיה.

למה מכל אלה התכוון שמיר באמת? שאלתי את יועץ-התיקשורת של ראש-הממשלה, אבי פזור:

ראש הממשלה התכוון לפרישה מההסתדרות הציונית.

● אתה חושב שאנשי מרכז הליכוד ידעו למה ראש-הממשלה התכוון?

אני לא יודע. אם הם לא יודעים, כדאי שילמדו. חזקה על חברי מרכז התנועה שיידעו קצת היסטוריה של התנועה שלהם.

● מאחר ואני משערת שרבים לא ידעו למה התכוון ראש-הממשלה, לא אוכל לשאול אם הם הסכימו לדעתו. האם ראש-הממשלה באמת חר

מיפלגות

שב שז'בוטינסקי שגה ושבללו היא לקח לליכוד בליכך הרבה שנים להגיע לשילטון? זו כבר פרשנות, ואני לא פרשן של ראש-הממשלה. אני רק יועץ-התיקשורת שלו. (דניאלה שמי)

(העובדה ששמיר ראה בפרישת הרוויזיוניסטים מן ההסתדרות הציונית שגיאה היסטורית, היא גילוי מרעיש. שמיר מעולם לא דיבר על כך. שמיר עצמו היה באותה תקופה בית-רי צעיר בפולין, ובאמצע שנות ה-30 הגיע לארץ והצטרף לאצ"ל.

בשעת מעשה, היו כמה מנהיגים רוויזיוניסטיים שהתנגדו לפרישה, ושלא הלכו עם ז'בוטינסקי. הם הקימו מיפלגה חדשה בשם „מיפלגת המדינה היהודית“, שנשארה בהסתדרות הציונית, אך היתה קטנה ומדולדלת. בראשה עמד מאיר גרוסמן, ואחד מפעיליה היה עיתונאי צעיר בשם הרצל רוזנבלום.)